

Seks met Stanley

KOMEDIE

**GIJS
MULLER**

Seks met Stanley

komedie

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRJ

Colofon

Eerste uitgave: maart 2021
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Machteld Stiling
Correctie: Jank Scharff
Omslagontwerp: Ralph Koridon
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8305-587-9
ISBN Paperback: 978-90-8321-544-0

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaargemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Vrijdag overdag

Het was vooralsnog een fijne zonnige vrijdag. Zo'n dag die iedereen altijd goed beviel omdat het weekend voor de deur stond of omdat het voor velen al een halve of een hele vrije dag was waarop je lekker naar buiten kon. Het was ook niet te koud, zodat je geen jas aan behoefde, maar zeker niet te warm ook - dat kon ook niet, zo vroeg in het voorjaar - zodat alles er in de ochtend fris gewassen uitzag en het ook later in de middag niet onaangenaam broeierig werd. Wie in de zon ging zitten werd lekker opgewarmd en na een tijdje in de schaduw was je weer helemaal helder en koel. In de verte dienden zich wel wat donkere wolken aan, maar die waren ver weg, daar behoefde geen aandacht aan te worden besteed.

Stanley, een open, van nature vrolijke en bepaald niet onaantrekkelijke jongeman van achter in de twintig, was, gekleed in een uniform van de firma, in zijn kleine vrachtwagen vol met grote waterflessen op weg naar zijn volgende klant. Hij had zijn telefoon met bluetooth aangesloten op de geluidsinstallatie en zong hard mee met Frans Bauer. *'Als sterren aan de hemel staan, dan sta ik er even stil, dan weet ik echt wat ik wil...'*

Stanley was geen groot licht, dat wist hij heel goed. Op school was het nooit iets

geworden en bijzondere talenten had hij ook niet. Al op jonge leeftijd - hij was opgegroeid bij lieve maar nogal saaie pleegouders, voor wie het normaal was gewoon te zijn en geen talenten te hebben - had hij besloten zichzelf te accepteren en er gewoon het beste van te maken. Mensen vonden hem leuk, hij was altijd populair geweest, op school en ook daarna, omdat hij gezellig was en vrolijk en natuurlijk ook omdat hij er goed uitzag. Hij had een leuke, knappe kop en een stevig en mannelijk lichaam. Dat waren zijn wapens: zijn levenslust en zijn verschijning. Het was goed, hij was er blij mee. Er waren er heel wat die het met veel minder moesten doen.

De muziek werd begeleid door het tegen elkaar bonken van de waterflessen achterin, voor hem inmiddels al een vertrouwd geluid. Dit baantje had hij nu een maand of zes en het beviel hem uitstekend. Hij was de hele dag op pad en kwam onder de mensen. Voorlopig zat hij hartstikke goed, niks meer aan doen. Hij was sowieso al een tijdje geleden opgehouden met verder dan een jaar vooruitdenken. Pieker niet, het loopt toch altijd anders, was zijn lijfspreuk.

Ja, het leven kon hij eigenlijk prima aan en gegeven de omstandigheden, wie en wat hij was en hoe hij was opgegroeid, was dat nu al een prachtig resultaat. Als het nog beter werd, was dat meegenomen.

'Ik loop met jou naar de regenboog, we zijn omringd door een bloementoog...'

Een kilometer of zestig verderop, in een knus uitziend huisje in een rustig dorpje, lag Irene, een stijlvolle vrouw van begin vijftig, op dat moment nog in bed, iets omhoog op de kussens in haar rug, haar handen onder de dekens. Een kleine, maar licht driftige beweging verraadde dat ze aan het masturberen was, in de intense stilte, alsof niemand het horen mocht, om over zien nog maar te zwijgen. Ze sloot haar ogen en kneep ze samen, zich concentrerend op die ene kleine gevoelige plek in haar lichaam.

De beweging werd iets wilder en veroorzaakte wat geluid doordat de rug van haar hand tegen het laken heen en weer schoof, en met een ingehouden kreet die bijna een zucht was, bereikte ze schokkend een orgasme. Dat ging gemakkelijk deze keer, erg gemakkelijk zelfs, dat was weleens anders.

Ze lag vervolgens even in absolute stilte, starend naar het plafond. De opwindning was weer voorbij en met enige schaamte dacht ze terug aan de beelden die haar net allemaal voor ogen hadden gestaan, die te maken hadden met jonge mannen met grote penissen die haar aanbeden, overmeesterden en alle hoeken van het bed lieten zien. Dit hoorde totaal niet bij de realistische, aardse dame die ze zich voelde en ze nam zich voor, voor de zoveelste keer, het niet meer te doen, niet meer te masturberen, zodat ze die gedachten zou kunnen ontlopen. Ze was een vrouw van de ratio, met gevoel voor kunst en

cultuur, dit paste haar niet. Deze dierlijkheid was iets voor die jonge mannen en hun jonge vrouwen, niet voor haar.

Ze stond op en liep naar de badkamer, om de viezigheid van haar perverse gedachten onder de douche van zich af te spoelen.

Stanley stond op dat moment een aantal grote waterflessen uit te laden voor een fraaie rietgedekte villa. Hij legde ze op een steekkarretje en liep ermee het tuinpad op. Daar zwaaide de deur al open en een wat oudere vrouw stapte naar buiten. 'Hai Stanley.'

'Dag mevrouw De Boer.'

Quasi behulpzaam assisteerde ze hem met het naar binnen brengen van de flessen, door wat onhandig voor zijn voeten te lopen. Ze moesten er allebei een beetje om lachen.

'Sorry, ik loop in de weg.'

'Het is uw huis, mevrouw.'

Vijf minuten later was hij alweer op weg naar een volgende klant en opnieuw klonk Frans Bauer. '*Un Dos Tres.*' Hij passeerde daarbij een leuk, klein, vrijstaand huisje met een Mini Cooper ervoor, maar hij schonk er geen aandacht aan. Natuurlijk niet, daar woonden immers geen klanten, voor hem was het een huisje zoals er zo veel waren, niets bijzonders.

Binnen in de badkamer van dat leuke, kleine, vrijstaande huisje lagen twee vrouwen samen in een groot bad. De ene, Helga, was een

slanke, maar gespierde vrouw van midden veertig. De andere, Joyce, was begin dertig en had alle kenmerken van het spreekwoordelijke snoepje van de week: ruime rondingen, een enorme haardos, een heerlijke bek met tanden en een volstrekt symmetrisch gezicht, dat haar uitgesproken knap maakte. Ze lagen in elkaar verstrengeld in het grote bad; dat wil zeggen, Joyce lag in de armen van Helga, die net wat warm water bij mengde.

‘Stop maar.’

‘Te heet?’

‘Nee. Lekker. Maar nu genoeg.’

‘Ga verder.’

‘Het is toch logisch! Ik leef maar één keer. En ik wil er alles uithalen. Dus ook dat. Ik bedoel, dat is het grootste wonder, dus dan wil je dat ook meemaken...’

Helga draaide ondertussen de kraan weer dicht en leunde terug achterover. Even lagen ze in stilte.

‘Dat begrijp je toch wel?’ Joyce keek haar van opzij vragend aan.

‘Ja.’

‘Maar?’

‘Ik wil het dus niet.’

‘Waarom niet?’

‘Heb ik eindelijk iemand gevonden...’

‘... krijg je er nog iemand bij.’

Helga zweeg.

‘Ben je bang dat ik dan geen aandacht meer voor jou heb?’

‘Het zou best eens kunnen dat dat het is.’

‘En als ik nou beloof dat dat niet gaat gebeuren?’

Stilte. Helga bewoog zich niet, nog geen millimeter, haar gezicht leek van marmer.

‘Ik beloof het.’ Joyce draaide zich een beetje naar haar vriendin toe en kuste haar. ‘Ik hou toch van je? Waarom zou een kind daar verandering in brengen? Ik zou niet weten waarom.’

Weer kwam er geen antwoord.

‘Hou je niet van kinderen?’

‘Ja en nee.’

‘Wat is de nee?’

‘Laten we het daar een andere keer over hebben. Ik moet eruit.’

Een paar uur later stapte Irene, nu weer helemaal de stijlvolle, nette vrouw van in de vijftig die ze was, smaakvol en charmant gekleed, uit een sprinter, om vervolgens het stationsgebouw binnen te lopen, op weg naar de uitgang. Op de een of andere manier kon ze naar zichzelf kijken zoals ze daar liep en dat beeld stemde haar tevreden. Dit was de persoon die ze was, die ze wilde zijn. Mensen die naar haar keken wisten in één oogopslag met wie ze te maken hadden: een vrouw die alles op orde had, die het leven naar haar hand had gezet, die wist wat er te koop was en wat niet en die daar dan ook naar leefde. Ze was volwassen. Meisjesachtige onzekerheid en romantische seksuele dromen pasten haar niet en als ze zo over straat ging, zo met

zekerheid, straalde ze dat ook uit. En dat hielp, ze ging er dan zelf in geloven.

Ze had dat zelfvertrouwen op dit moment enorm nodig om overeind te blijven, want onder die keurige, beheerste buitenkant was van alles aan de hand. Er waren grote gevoelens, die te maken hadden met de angsten die haar overvallen hadden vanaf het moment dat ze helemaal alleen verder moest en er zelf voor moest zorgen dat haar leven invulling kreeg en de moeite waard was.

Een kwartier later dwaalde ze in het stille museum van het ene schilderij naar het andere. Dat was het voordeel van een doordeweekse dag: er was weinig volk en je kon in alle rust genieten van alle schoonheid die door de kunstenaars geschapen was. Ze bleef even hangen voor een Chinese erotische afbeelding, toch wel weer, maar gewoon omdat die haar aandacht trok. Toen achter haar iemand anders ook de zaal betrad, liep ze meteen verder.

Om de hoek van het museum lunchte Sylvia op dat moment met haar oude vriendin Eva, die ze lang niet gezien had. Het waren allebei vrouwen van in de veertig, van wie de eerste vroeger bloedmooi was geweest, wat je kon zien aan hoe ze zich bewoog, hoe ze om zich heen keek, hoe ze praatte. Ze had het zelfvertrouwen van iemand die altijd alle aandacht had gekregen en die gewend was haar zin te krijgen. Nog steeds oogde ze niet slecht, zeker

niet, maar de jaren begonnen wel te tellen, dat zag je aan haar huid, haar handen en haar oogleden. Haar vriendin Eva was weinig of niets veranderd. Ze was gebleven zoals ze altijd al was: die gewone, wat alledaagse vrouw die het moest hebben van haar zorgzaamheid en aandacht voor een ander. De twee zaten daar wat lacherig te babbelen over schandalen en intimiteiten, zoals ze dat vroeger ook graag deden, een echte, heerlijke door-elkaar-heen-tettersessie, waarbij Sylvia natuurlijk de leiding had, zoals dat vroeger ook altijd het geval was geweest. 'Vertel nou. Je hebt toch niks voor me te verbergen? Ik bedoel, we kunnen zo verder waar we tien jaar geleden zijn opgehouden. Toch? Kom op, wel of niet?'

Eva glimlachte wat verlegen. 'Nou nee, niet echt. Of nou ja, soms. En het is wel prettig hoor.'

'Wel prettig! Wat is nou wel prettig? Het moet botergeil zijn, wild, woest.' Sylvia praatte iets te hard, mensen keken op. De twee giechelden even en praatten wat zachter verder.

'Dat is het bij jou toch ook niet?'

'Niet meer nee. Jammer genoeg. Vroeger was het dat. Mooie tijd. Wel prettig is gewoon te weinig voor ons, liefje.'

'Ja maar ja, zo gaan die dingen. Ik ben nu meer met de kinderen bezig. Dat is nou eenmaal zo. Dat probleem hebben jullie niet.'

'Nee, geen kinderen, dus dat is het niet.'

Maar ja, Adam...'

'Wil hij niet?'

'Jawel. Het is een man hè? Maar hij kan het niet.'

'Hoe bedoel je?'

'Gewoon. Hij heeft het nooit echt goed gekund. Zit geen swing in, zeg maar.'

Ze lachten.

'Het is een lieverd, maar aan lieverds heb je meestal niet zo veel, wat dat betreft. Laten we eerlijk wezen. Ik bedoel, wel voor de kuddelie kuddelie natuurlijk, maar niet voor de *hard core*, weet je wel.'

Eva keek met interesse naar haar oude vriendin en realiseerde zich dat mensen altijd bleven wie ze waren. Ze was ouder, dat wel, maar het was nog steeds die bruisende Sylvia, die slim en berekenend was en het leven zo veel mogelijk bij de lurven greep 'En je hebt geen minnaars? Vind ik wel iets voor jou.'

'Ja, vind ik ook. Zeker. Er is ook weleens iemand geweest, maar dat ging helemaal mis.'

'Is Adam erachter gekomen?'

'Die idioot stond op een gegeven moment bij ons voor de deur. Hij wilde me meenemen naar Canada. Ik was zijn grote liefde.'

'Heerlijk toch?'

'Nee zeg. Rot op. Liefde is gezeik. Ik wil gewoon zo nu en dan wat wilde seks met een lekkere man en verder niks. Beetje spanning. Dat is wat ik wil. En verder blijf ik natuurlijk gewoon bij Adam. Wij hebben het hartstikke goed.'

'Ja. Tuurlijk. Gelijk heb je. Je bent een slimmerd.'

'Begin je weer? Dat zei je vroeger ook altijd.'

'Omdat je het bent.'

Er viel even een korte stilte, die ze gebruikten om hun bordjes leeg te eten.

'Nemen we nog een toetje?' vroeg Eva.

'Tuurlijk. Echt leuk om weer even bij te praten, Eef. Vertel eens over je kinderen. Niet te lang alsjeblijft. En vooral over alle nadelen.'

De twee vrouwen lachten en blikten naar elkaar. Het was echt fijn om elkaar weer te spreken. Waarom hadden ze elkaar zo lang niet gezien eigenlijk?

In een heel ander gedeelte van de stad was Pim, de zo ongeveer volwassen dochter van Irene - rattenkopje, bril, rommelig gekleed - bezig met het schilderen van haar nieuwe oude, nogal lege appartement. Er stonden nog maar weinig meubels, waaronder een paar verschillende rechte stoelen en een tafel die daar ook nog eens totaal niet bij paste. Het waren veelal krijgertjes van vrienden of ze waren op een grofvuildag van de straat geplukt. Het verhuizinkje had duidelijk net plaatsgevonden en los van de tafel en de stoelen stonden er een bed, een bureautje en een grote hoeveelheid boeken in open dozen. Een rommeltje was het, alles leek op een willekeurige plek te zijn neergekwakt.

Erg handig ging het niet, dat schilderen.

Ze was ook niet iemand die handig was, die talent had voor materie en dagelijkse praktische aangelegenheden, zeker niet, maar je moest wat als je het niet geld had om een schildersbedrijf te laten komen.

Ze had een half uur geleden zelf een verfkleur gemengd, lichtgroen, waar ze nu de muren mee stond te sauzen. Steeds was ze even gestopt, om op afstand te kijken naar wat ze gedaan had, alsof ze een kunstschilder was die de voortgang van zijn eigen meesterwerk beoordeelde. Nu deed ze dat weer; ze stapte drie stappen achteruit, keek naar het grote stuk blinde muur dat ze net gedaan had, zuchtte, legde de grote kwast op de omgekeerde deksel van de verfpot en plofte op het bed.

Gedesillusioniseerd staaarde ze voor zich uit, waarbij haar oog op de dichtstbijzijnde doos viel. Ze reikte ernaar en pakte het bovenste boek, sloeg het daar waar er een papiertje als boekenlegger uitstak open en begon te lezen. In een fractie van een seconde was Pim een ander wezen. Ze toonde geen onzekerheid meer, geen verveling en geen wanhoop, en dat alles door een plotselinge concentratie die in haar houding waar te nemen was. Geheel verloren in wat ze las veegde ze even over haar gezicht, waarbij ze er zonder het door te hebben een groene streep verf overheen zette. Ze was nu met iets anders bezig, met cijfers en getallen, met vergelijkingen en statistieken, en werd daar onmiddellijk en volledig door

in beslag genomen.

Buiten werd het ondertussen wat donkerder en het begon zacht te regenen. In de verte klonk gerommel van onweer. Ze hoorde het niet, het boek had haar aandacht volledig in beslag genomen.

Irene was klaar om te vertrekken. Ze had haar jas al aan, maar het regende inmiddels dus wachtte ze nog even, onder het afdak van de entree van het museum. Victor, een jaar of tien ouder dan zij, was ook even vanaf de straat onder datzelfde afdak gestapt. Hij stond zijn paraplu van de sluiting af te halen, zag haar aarzeling en sprak haar aan. 'Moet u ver?'

'Pardon?'

'Ik heb een paraplu.'

'Ik zie het. Ik niet.'

'Daarom.'

'Daarom wat?'

Hij keek haar charmant aan. 'Misschien kan ik u ermee van dienst zijn.'

Even later liepen ze samen onder zijn paraplu in de richting van het station en waren ze wat dichter bij elkaar dan gebruikelijk voor mensen die elkaar net ontmoet hadden, omdat de regen met bakken uit de hemel kwam en de paraplu niet zo groot was.

'Ik breng u er wel even heen.'

'Dank u wel.'

'Woont u hier in de stad?'

'Nee. Ik was even in het museum.'

'Kunstliefhebber?'

'Ik heb maandag een bespreking op het

gemeentehuis, jullie bestaan binnenkort 500 jaar en er moeten plannen komen voor de viering. Ik zit in het organiserend comité.'

'Leuk.'

'Ik probeer nu zo veel als ik maar kan over de stad te weten te komen.'

'Vraag maar, ik woon hier al mijn hele leven en sta geheel tot uw beschikking.'

Deze uitnodiging vond Irene iets te direct en ze ging er dan ook niet op in. Van directheid en vlotte babbels hield ze niet, die hadden iets impertinents in haar ogen en brachten haar in een niet geheel definieerbare onzekerheid. Zwijgen was dan het beste. Ze zweeg vaak als iets haar niet beviel, ze trok zich dan terug in zichzelf en deed alsof de buitenwereld niet bestond.

Victor merkte de kleine kilte wel, maar liet zich er niet door uit het veld slaan. 'Kent u de stad niet?'

'Niet echt. Mijn dochter studeert hier sinds kort, dus ik ben hier weleens geweest de afgelopen tijd, maar niet vaak.'

Ze liepen het station binnen.

'En wat doet u?' vroeg zij, om het een beetje goed te maken. Tenslotte was het ook aardig van deze man, hoffelijk, haar zo door de regenbui heen te loodsen.

'Ik ben gepensioneerd. Ik was ondernemer.'

'Wat ondernam u?'

'Van alles. Handel. Saaie dingen. *Making money*. Eigenlijk ben je een enorme sukkel als je daar je leven mee vult. Maar ja. Ik ben

gewoon een beetje een sukkel, vind ik zelf.'

Irene blikte even naar opzij. Victor grijnsde haar toe.

Even later zaten ze samen op een bankje op het overdekte perron. Hij was gewoon naast haar gaan zitten, zonder overleg.

'Waar moet u dan nu naar toe?' vroeg zij.

'Nergens. Ik woon hier in de buurt. Ik hou u gewoon even gezelschap tot de trein komt.'

Weer zweeg Irene en weer had ze een ongemakkelijk gevoel. Hoe kon iemand zo luchtig omgaan met een vreemde, zo ongedwongen, zo vrij? Hij had vast veel vrouwen gehad in zijn leven, kortstondige relaties. Ja, dat zou het wel zijn, ze kende het type: charmant bij de verovering, keihard en ongevoelig bij alles wat daarna kwam. Mannen wilden gewoon scoren en daarna verloren ze hun interesse, ze wist het en ze zou zich er niet voor lenen. Zeker niet. 'Het hoeft niet.'

'Ik doe het graag. Ik blijf gewoon voor de gezelligheid even bij u zitten.'

'O.'

'Of wilt u dat niet?'

'Het is eigenlijk nergens voor nodig.' Ze hoorde hoe bits ze klonk en ze had er meteen spijt van.

'Ik weet het. Maar dat heb je met zo veel.' Hij zweeg even, om haar de kans te geven haar afwijzing te nuanceren.

Er kwam niets, Irene had zich alweer in zichzelf teruggetrokken, daar waar ze veilig

was.

‘Wil je het nou of wil je het niet?’

Opeens klonk hij ongeduldig en tutoyeerde hij haar, wat haar vooroordeel bevestigde. Dit was een roofdier, dat uit was op een snelle prooi. ‘Ga je nou opeens geërgerd doen?’ Ze dwong zichzelf hem brutaal aan te kijken.

‘Ik doe helemaal niet geërgerd,’ zei hij rustig. ‘Ik vraag gewoon of je het niet vervelend vindt dat ik nog even bij je blijf zitten. Tot de trein komt.’

Opeens snoof ze een vleugje van zijn geur op, een mannelijke geur was het, van huid, haar en aftershave, niet onaangenaam, zeker niet, en heel kort riep dat een associatie op met de schandelijke beelden van die ochtend, toen ze alleen in bed lag en zichzelf had beroerd. ‘Ik vind het niet vervelend,’ hoorde ze zichzelf desondanks zeggen. ‘Maar ik zit er niet op te wachten.’

‘Prima.’ Hij stond op. ‘Sorry dan. Laat maar. Het was goed bedoeld.’ Zonder nog naar haar te kijken liep hij weg, met stevig op het beton van het perron klinkende passen.

Irene zat daar tot de trein kwam als een wassen beeld, volledig in zichzelf gekeerd. Ze was beledigd, teleurgesteld en gekwetst, maar kon dat nauwelijks aan zichzelf toegeven.

Ja, het was een mooi huis dat Sylvia en Adam samen bewoonden, veel te groot voor twee personen, maar ach, ze waren eraan gewend heel veel ruimte te hebben en ze deden er toch

niemand kwaad mee? Zelfs het uitvouwbare rekje voor de was die niet in de droger mocht had zijn eigen kamertje en dat was fijn, dan hoefde je het niet steeds weer in en uit te klappen. Natuurlijk hoorde er ook een mooie ruime tuin bij, die wekelijks een halve dag onderhouden werd door twee professionele tuimannen en er dus schitterend uitzag, in elk jaargetijde. Een bostuin was het, met veel rododendrons, wat krentenboompjes, laurier en een flink veld met wilde bloemen, dat elk jaar weer voor verrassingen zorgde.

Sylvia kwam aanrijden in haar Tesla en stootte met flinke snelheid de oprijlaan op, die haar tot vlak naast het huis bracht, waar een zijdeur was, die altijd door iedereen gebruikt werd; de officiële voordeur kwam eigenlijk nooit van het nachtslot. Ze stapte uit en liep naar de zijdeur, vrolijk, dansend bijna, door die paar likeurtjes die zij en Eva bij de koffie hadden genomen.

Helga was alweer terug van het gemeentehuis, waar de vrijdag altijd een rommelige dag was, en stond klaar om boodschappen te doen. Ze had de tas al in haar hand toen Joyce zich nog even tegen haar aan vlijde. 'O, we gaan met grof geschut?' lachte ze.

'Werkt het?'

'Het werkt altijd. Maar niet voor alles. Gaat dit weer over waar we het vanochtend over hadden?'

'We waren er nog niet over klaar.'

'Ik wel. Jij niet.'

'Ik begrijp niet zo goed waarom je het niet wilt. Je bent heel leuk met kinderen, dat heb ik gezien. We zouden ook kunnen adopteren, als je dat een beter idee vindt.'

'Dat zeker niet. Dan weet je helemaal niet wat je binnenhaalt. En als je een kind niet begrijpt, is het ook voor hem of voor haar een grote ellende. Lees de verhalen er maar over.'

'Dat hou je toch, dat je niet weet wat het wordt. Het is een loterij. Altijd.'

'Als een man en een vrouw samen een kind maken dan weten ze dat het een beetje op hen lijkt. In het algemeen. Dan weten ze dus ongeveer wat ze krijgen!'

'Ongeveer, want het kan nog alle kanten op.'

'Met een donor weet je al sowieso de helft niet.'

'Het zou toch een jonge, knappe, muzikale, humorvolle arts kunnen zijn of zo?'

'Met vrouwenhaat en aanleg voor seriemoordenaar? Wat je niet weet.'

'Ja hallo. Als je zo begint. Het kan toch ook iemand zijn die we kennen?'

'Ken jij iemand van wie je een kind zou willen hebben?'

Joyce dacht na.

'Zie je?'

'Mag ik even denken? Ik heb heel leuke vrienden.'

'Ook mannen?'

'Ook mannen, ja.'

Helga maakte zich los uit de omhelzing en keek haar vriendin ernstig aan. 'Luister. Ik ga nu boodschappen doen. Want mijn knappe vriendin woont tegenwoordig bij me en die moet gevoed worden. En daarna wil ik haar proberen het bed in te krijgen, dus ik moet wel iets lekkers maken. Daar ben ik nu even mee bezig en met niets anders.'

Joyce grinnikte. Daar kon zij dan weer niet tegenop.

De bestelwagen reed de oprijlaan op en parkeerde vlak achter de Tesla. Stanley stapte uit, opende de achterklep, pakte het steekkarretje, zette dat op de tegels en begon het vol te laden met drie grote plastic waterflessen. Meer gingen er niet op.

Even later, onder toezienend oog van Sylvia, plaatste hij een van de flessen op het koelapparaat, om daarna de andere twee er achter klaar te zetten. Daarna laadde hij de lege flessen die al klaarstonden op het karretje.

'Drukke dag geweest?'

'Gaat wel, mevrouw.'

'Zeg nou Sylvia tegen me. Hoe vaak moet ik dat nou zeggen?'

'Oké. Ik zal het proberen, Sylvia.'

Ze keken elkaar aan. Toch echt een leuke jongen, dacht ze, zoals elke keer wanneer hij kwam. Een gewone leuke jongen, een ongecompliceerde knul, zo te zien. Met zo iemand zou ze nou een verhouding moeten hebben, dat zou een ideale minnaar zijn:

jong en vrolijk, en hij zou als vanzelf zo nu en dan langskomen, overdag, als Adam op kantoor was. Ze leunde wat verleidelijk tegen de deurpost. De likeurtjes maakten haar een beetje overmoedig, maar ze wist heel goed dat ze daar niet te ver in moest gaan. Mannen werden achterdochtig als je te gretig was. 'Je treft zeker vaak vrouwen alleen?'

'Ja best wel.' Stanley grijnsde en pakte de klapper uit de houder die achter op het steekkarretje zat. 'Als u hier even wilt tekenen.'

'Oké.' Ze tekende. Een vlotte losse krabbel was het.

'Dan is het weer helemaal in orde.' Hij stuurde zijn karretje richting de gang.

'Hoe heet je eigenlijk? Of had ik je dat al eens gevraagd?'

Hij draaide zich naar haar om. 'Dat weet ik niet meer. Ik geloof van niet. Ik heet in ieder geval Stanley.'

'Stanley. Leuk.'

Opeens kreeg hij door dat ze interesse had, hij zag het aan hoe ze stond en hoe ze keek. Kijk nou toch, daar had je er één.

In de eerste weken dat hij dit werk deed, verwachtte hij spannende ontmoetingen met rijke vrouwen die zich thuis zaten te vervelen. Hij had er ook over gefantaseerd, maar na een aantal weken waren dat soort gedachten vervaagd, het was gewoon werk geworden. Het echte leven was nou eenmaal geen pornofilm.

Maar dit was er toch eentje die duidelijk

interesse had. En het was geen onaantrekkelijke dame, zeker niet, wat ouder wel, maar toch nog jong genoeg. De volgende keer zou hij er in de planning voor zorgen dat hij wat extra tijd had, nu zat het er helaas niet in. Hij moest er nog een stuk of drie doen vanmiddag en hij was al laat, dus hij moest meteen door. 'Tot de volgende keer, Sylvia.'

'Dag Stanley.'

Hij ging, ze keek hem wat aarzelend na. Ze wilde nog iets doen, nog iets zeggen, maar ze wist niet wat.

Even later stond Sylvia voor het raam en keek naar Stanley die buiten de lege flessen inlaadde, daarna nog even omkeek naar het huis, haar zag en zwaaide. Zij zwaaide snel terug, om hem daarna een kushandje toe te werpen. Hij lachte en blies een kushandje terug, stapte in en reed weg.

Kat in het bakkie, dacht hij, terwijl hij lichtelijk opgewonden achteruit de oprijlaan af reed. Dat beloofde wat voor de volgende keer.

***

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=-seks-met-stanley>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal.

Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining. De digitale edities van onze boeken zijn direct op onze website aan te schaffen. Amazon verzorgt de gedrukte versies.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

